

Karácsonyi esély az újragondolásra

2025 december 20. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Ha tudunk hinni benne, nagyon egyszer?vé válhat az alagútból a fényre kivezet? út.

Hajnali 4 óra van. Ülök tollal a kezemben egy üres papírt bámulva. Írnom kellene háborúról, megvásárolt vagy csak félm?velt, ostoba politikusok g?gjér?l, esetleg életünk egyre z?rzavarosabb kétségbeesésér?l. Valahogy hajnali

4-kor egészen más gondolat tolakodik el?. A sötét, a csend másra emlékeztet. Azt képzelem, karácsony estéje van, mert éppen ilyen a kiszámítható nyugalom. És a képzelet nagy „úr”, aki adventet idézi: „Fordulj el a rossztól, ne elemezd a szóra sem érdemes filozofálgatását, adj esélyt – legalább ebben a percben – a valóban igaznak”. Életünk gyakran olyan, mint egy alagút, amelyr?l kiderül, hogy nincs kijárata, csak bejárata van. Ahogy bent bolyongunk, ráébredve érzékeljük, hogy a fény is halványabb, ami még képes volt valamennyire eligazítani botorkálásunk idején. Ott állunk a vaksötétben, mert képtelenek voltunk elfogadni, hogy az alagútból kivezet? út egyben a visszafordulás az eredet felé, az emberi létezés normáihoz.

Életünk alagútjainak félhomályában két meghatározó, egyben homlokegyenest ellentétes fogalom állít kihívás elé: konfrontáció vagy konszolidáció. A két „kon”, amit a frontáció/szolidáció követ, jelenti az ember számára felkínált „szabad akarat” kiteljesedését. Vagyis hogy melyik úton megyünk tovább, kizárólag t?lünk függ.

Advent idején könnyebb felismerni a nyilvánvalót, valamint azt is, hogy karácsony éjjelén – az Úr akaratából – a megtestesült Megváltó üzenete érkezik arról, hogyan kellene méltányolni az emberi létezést.

Ahogy pirkad és még mindig csak az üres papírt bámulom, a valóság kezdi kimutatni er?szakos létezését. A kiválasztott és a szabad akarattal rendelkez? ember kiteljesedése már régen nem a cél.

A történelemben mindig is a kisebbség – uralkodók, vagyont felhalmozók –, vagyis mai szóval a politikai kaszt irányította a többség életét. Eldöntik, mi a jó nekünk. Narratívákat, filozófiákat mellékelve er?sítik akaratukat, ahogy jelenleg a „fenntartható fejl?dés” vízióját.

Persze a legritkább esetben bizonyítják tényekkel, hogy elképzeléseik a többség érdekeit fogják szolgálni, ezzel szemben bármikor rákényszeríthetnek minket vágyaik elfogadására az egyébként t?lünk – választás útján – kapott hatalom birtokában.

Évszázadok követték egymást ebben a folyamatban. Nem tagadhatóan létezett fejl?dés, kitágult a világ, mert utazhatunk, nagyobb „jurtákban” élünk, indokolatlan sebességgel cseréljük használati tárgyainkat, és közben régen elfelejtettük, hogy volt másfajta emberi létezés is, nemcsak a „fenntartható fejl?dés”.

De valóban fejl?dünk, vagy csak egyre intelligensebbé válik bennünk az önámítás?

Már arra is képessé tettek bennünket, hogy elfogadjuk, miszerint vannak köztünk olyanok – parányi kisebbségben – , akik az embert nem becsülik többre, mint egy árucikket. Ezt szimbolizálja a modern technika, mely nem szolgálja, hanem kiszolgáltatja annak használóját.

Mi más lenne annak képlete, mikor az okos (?) telefonjainkon folyamatosan érkeznek reklámok, vagyis a „fenntartható fogyasztás” mindenekfelett álló megtestesülése?

A történelemben a hatalmat gyakorlók a népeket eszköznek tekintették. Nagy háborúk idején, melyeket még rokonságban él? uralkodók is vívtak, a halál elfogadott veszteség volt. A harctéren elesettekben sem a parancsnokaik, sem a távolból észt osztó politikusok nem látták a fiút, apát, testvért: az embert. A cél szentesítette mindezt, ahogy ma is így van, legfeljebb modernebb, gyorsabban és hatékonyabban öl? fegyverekkel hajtják végre ugyanazt. Felmerül a kérdés, hogy a politikai ármány érdekében megölt embert valóban elpusztították, vagy csak a teste sz?nt meg létezni, miközben a lelke – a tanítás szerint – tovább él. A hitben él? és árván maradt családoknak hinni kell, hogy így van.

Úgy t?nik azonban, hogy a hatalomtól megrészegült „parányik” nem elégszenek meg ezzel, hiszen cirkuszi sátraikban még sötétebb célt találtak ki: az ember totális testi-lelki elpusztítását.

Van-e talán más értelmezése napjaink ?rült sebességre kapcsolt technológiai fejlesztéseinek? Az információcunami, mely teljesen részévé vált életünknek, és ami ellen már lázadni is lehetetlenné vált, még hagyján. De ott a mesterséges – korántsem – intelligencia és robottechnika, amik tényleges támadó fegyverek a lélek elpusztítására. Mi, a konszolidációt még esélyként kezel?k végiggondoltuk, hogy mit jelent, ha a gép kiszorítja az embert a munkát jelent? alkotás folyamatából? A teremtett ember feladattal érkezik a világra, az alkotás feladatával, a kiteljesedés reményében. De ha otthon ül – egy ideig persze vidáman a neten szörfözve –, a végén, az elszámolás idején üres lélekkel bolyong a már idézett alagútban, esélytelenül, hogy kijusson bel?le, mivel

semennyire sem pislákol már benne az emberi norma utáni vágy.

Közel vagyunk a legrosszabb végkifejlethez: ahhoz, hogy természetesnek fogadjuk el, ha a „parányi” érdekcsoport – hallgatólagos támogatásunkkal – képes lesz elérni ördögi célját. De – és ez a lényeg – , akkor is lesz december 24-e, ami nem más, mint a parancsolatok, szentségek, próféták látomásainak, igazságainak megtestesülése és érkezése, azaz az ember esélye az újragondolásra.

Karácsony közeledtével még van néhány napunk, hogy felkészüljünk advent záróestéjére. És ha tudunk hinni benne, nagyon egyszer?vé válhat az alagútból a fényre kivezet? út, ahol az igazi élet vár mindenkire, bárhol is volt vagy bármit is tett korábban.

Fogjuk kézen a politika manipulációja által gerjesztett haragosunkat – legyen az rokonunk, munkatársunk vagy a szomszédunk –, és menjünk el vele december 24-én az éjféli misére. Biztos, hogy csoda történik: „A kézfogás csodája.”

Földi László

A szerz? titkosszolgálati szakért?, a Védett Társadalom Alapítvány kuratóriumának elnöke

www.magyarnemzet.hu

Ajánló